

Het kunstgebittensyndicaat waarschuwt nog één keer

Joost Zwagerman hoort in de kritiek op Balkende IV veel oudbakkers

Dankzij februari-temperaturen die je zou verwachten in april lijkt het alweer langer dan anderhalve week geleden dat het KNMI het weeralarm afgaf dat nodeloos bleek. Maar de blunder van het KNMI valt in het niet bij het alarm dat een syndicaat van archaische columnist en commentatoren afgaf na eerste inspectie van het regeerakkoord Balkenende IV. Ergens in het akkoord werd verwezen naar de 'jaren van de wederopbouw' die een 'rijk verenigingsleven' kenden. En verder bevat het akkoord passages over euthanasie, abortus en het homohuwelijk aan de wetgeving waarvan niet wordt getornd, maar waarover minimale bijstellingen worden vermeld die uitsluitend dienen als een symboolpolitieke geste aan de Christenunie. Rouvoet is intussen realpolitiker genoeg om in te zien dat de staande praktijk omtrent abortus, euthanasie en homohuwelijk gehandhaafd blijft.

Maar die opmerkingen in de marge waren voor het klepperende kunstgebittensyndicaat van pensioengerechtigde columnist het sein voor een gejammer en ge-

huil in vergelijking waarmee het KNMI-weeralarm verschrompelt tot het gereutel van een kookwekker. Help, we worden teruggedreven naar de jaren vijftig! Allemaal de schuttersputjes in, teneinde breed verzet te leveren tegen betutteling en bevoogding!

Opluchting over het einde van de Verdonk-doctrine? Tevredenheid over het alsnog toegekende generaal pardon? Aarzelend vertrouwen in een kennelijke cultuurslag bij het CDA en een nieuwsgierigheid naar de invulling van die kort geleden nog zo vurig gewenste maatschappelijke cohesie? Welnee. Het klepperende kunstgebittensyndicaat trok, met aan het hoofd de oudlinkse grootgrondbezitter Marcel van Dam, ten strijde tegen de genoemde kabouterpassages over euthanasie, abortus en het homohuwelijk.

Wat is het geval? De vijf dagen bedenktijd die bij abortus nu in acht wordt genomen wordt uitgebreid naar de overtijdbehandeling. Dat is inderdaad een bevoogdend beleidsvoornemen – niets minder, maar ook niets meer. Volstrekt over the top is echter de re-

VLNR: ABORTUS, HOMOHUWELIJK EN EUTHANASIE. Het nieuwe kabinet Balkenende maakt oude tongen los

ZWAGERMAN LUISTERT

actie van de uit hun sluimer gewekte hardcore-feministen die acuut 'de noodklok' luidden. Vol verontwaardiging wekken ze de indruk dat een vloot van abortusboten liefst vandaag nog moet optomen tot vlakbij onze territoriale wateren. Er wordt een onheilscenario van bloederige breipenen voorgeschoteld, waarmee maar gezegd is dat de *good old* onwelriekende gleuvenbrigade nog niets van haar penetrante hysterie heeft verloren. Dat het op initiatief van de Christenunie is dat, zoals vermeld in het Regeerakkoord, de pil weer in de basisverzekering

terugkeert komt de paniekaaziers slecht uit. Want hee, liever eet je nog je uit de mottenballen gehaald tuinbroek op dan dat je erkent dat de partij van Rouvoet hier een maatregel verwezenlijkt die 'links' had moeten entameren.

En dan het homohuwelijk. Gemeente-ambtenaren die gewetensbezwaren hebben tegen het afsluiten van het homohuwelijk mogen zich laten vervangen door een collega. Dat het hier om een fantoomkwestie gaat, is al erkend, onder meer door Job Cohen. Die ambtenaren met gewetensbezwaren *zijn* er nauwelijks, en al hele-

maal niet in Amsterdam en omstreken, waar de meeste homohuwelijken worden voltrokken.

Het 'probleem' van de 'weigerambtenaar' is dus vooral theoretisch en denkbeeldig. Maar het kunstgebittensyndicaat schreeuwde moord en brand. Wat een opluchting moet het voor hen zijn om weer eens christenen van homo-vijandigheid te kunnen beschuldigen. Veel lastiger is het alweer voor het syndicaat om iets te schrijven over het toenemend aantal geweldsdelicten tegen homoseksuelen dat de laatste jaren sterk is toegenomen, en dat de daders relatief vaak allochtone jongeren zijn. Die laatste christen met gewetensproblemen zal niets ontziend in de hoek van homofobie worden gedreven, maar ach, de moslimjongen die met de hand op de koran uit homo-bashen gaat, is iemand met wiens familie we, in navolging van Job Cohen, toch eerst en vooral moeten gaan theedrinken, nietwaar?

Het kan niet anders of de grootste huilers over een terugkeer naar de jaren vijftig zijn heimelijk dolblij over die bijzinnen uit het regeerakkoord. Hun gehuil komt voort uit een kennelijk diep ingesteld heimwee naar een heel ander decennium: de jaren zeventig. Toen was de wereld van de leden

van het syndicaat nog overzichtelijk: er was de tweedeling tussen de confessionele kleinburger en de libertaire commentator die dapper heilige huisjes omver wierp. Die positie van de columnist als verlichte rebel is pas echt gedaeterd. Zij die luidkeels een terugkeer naar de jaren vijftig vrezden, maken onbedoeld duidelijk dat zijzelf nog diep in de krochten verblijven van een pre-paarse zuilenmaatschappij die toch echt al lang is verpulverd.

Maar wat zou het: het klepperende kunstgebittensyndicaat is verblind door nostalgie. Eindelijk keren oude tijden weerom en kunnen zij hun columns uit de zeventig recycleren. Dat doet tenminste Piet Grijs, die trouw aan Pavlov zijn oude stopwoord van stal heeft gehaald. Grijs maakte deze week in Vrij Nederland het trio Balkenende, Bos en Rouvoet uit voor christenhonden. De verlekkerdheid en zelfgeliciteratie kregen we er gratis bij. Geitenneuker is vanzelfsprekend barbaars, maar christenhond is een edel polemisch trefwoord. Ziehier de wereld volgens het klepperende kunstgebittensyndicaat in een notendop: kritiek op vermeende religieuze rigiditeiten onder moslims komt voort uit racisme en een behoefte aan onderdrukking van islamieten. Kri-

tië op vermeende religieuze rigiditeiten onder christenen komt voort uit snedige maatschappijkritiek en een behoefte aan nobele rebelle.

Zie het schuim opborrelen van achter de haag der klepperende kunstgebitten en denk aan de komiek Sacha Baron Cohen die in 2005 in zijn gedaante van rapper Ali G. een roedel van woest demonstrerende Amerikaanse feministen opzocht. Baron Cohen voelde hun collectieve roes van verzetstalgie en regressie perfect aan. Hij zette een megafoon aan zijn mond en riep de dames toe: 'Free Nelson Mandela!'

Zoals de islam een Voltaire nodig heeft, zo heeft het klepperende kunstgebittensyndicaat een Ali G. nodig. Men verlangt een megafoon wanneer de eerste columnist van het syndicaat van het kabinet Balkenende IV zal eisen dat de passage over de kruisraketten uit het regeerakkoord moet worden geschrapt. Als er geen antwoord komt, koerst het syndicaat onstuikbaar en trekkenend op naar Dennendal, Woensdrecht en Bloemenhovekliniek. Woedend en wel zijn ze het intussen onderling roerend eens: die Nacht van Schmelzer is wel de allersmerigste christenstreek van Balkenende en Rouvoet.